

FREDRIK BACKMAN

GYVENO
KARTA
UVE

Alma littera

1

Vyriškis, vardu Uvė, perka kompiuterį, kuris nėra kompiuteris

Uvei penkiasdešimt devyneri. Jis vairuoja sabą. Jis iš tų, kurie, jeigu tik kuri persona nepatinka, tuoj beda smiliumiu tarsi į vagį ir plėšiką. O Uvės smilius ne šiaip sau – tai lyg kišeninis policininko žibintuvėlis. Štai kad ir dabar, kai Uvė stypso šalia prekystalio tokioje parduotuvėje, į kurias žmonės japoniškais ratais atvažiuoja pirkti baltų laidų. Uvė ilgai stebi pardavėją, paskui pamojuoja jam panosėj nei didele, nei maža balta kartonine dėže.

– Nu! Ar čia tas toks aipedas? – reikliai kreipiasi Uvė.

Pardavėjas – jaunuolis, kurio kūno masės indeksas reiškiamas vienu skaitmeniu, – ima neramiai muistytis. Ir akivaizdžiai stengiasi pergalėti impulsą atimti iš Uvės dėžę.

– Tikrai taip. Tai „iPad“. Tik gal jūs geriau tikrai nemakaluokit šitaip...

Uvė pavartalioja dėžę, tarsi ta būtų nepaprastai įtartina. Tarsi ta dėžė būtų apsitempusi treningus, atzvimbusi mopedu, išvadynusi Uvę šefu ir mėginusi įkišti jam padirbtą laikrodį.

– Nu! Tai čia tas toks kaip kopjuteris?

Pardavėjas linkteli. Bet paskui suabejoja ir skubiai papurto galvą.

– Ėėė... kaip čia pasakius, ééé, tai yra... čia „iPad“. Vieni vadina tablete, kiti planšete. Kaip pavadinsi, taip nepagadinsi.

Uvė žiopso į pardavėją, tarsi šis ką tik būtų prašnekęs adverniška.

– Nu?

Pardavėjas sutrikęs linksi galva.

– Ėėėė...

Uvė vėl pakrato dėžę.

– Tai ar geras daiktas, va šitas?

Pardavėjas pasikaso skalpą.

– Geras. Ta prasme... ką jūs turite omenyje?

Uvė atsidūsta ir ima labai iš lėto tarti žodžius. Garsiai ir neskubėdamas, tarsi vienintelė šio pokalbio bėda būtų ta, kad pardavėjo klausia nusilpusi.

– Ar. Geras. Daaaaaiktas? Ar geras kopjuteris?

Pardavėjas gremžiasi smakrą.

– Ta prasme... taip... labai geras... bet čia nelygu, kokio kompiuterio jums reikia.

Uvė dėbteli į jį.

– Kopjuterio man reikia! Paprasto kopjuterio!

Kurį laiką tarp pašnekovų tvyro tylą. Pardavėjas atsi-krenkščia.

– Ėėė, ta prasme, čia iš esmės ne visai paprastas kompiute-ris. Jums gal reikėtų... – pardavėjas nutyla, akivaizdžiai ieško-damas žodžio, kuris pašnekovui galėtų kelti kokių asociacijų, paskui vėl atsikosi ir sako: – ...laptopo?

Karštligiškai purtydamas galvą, Uvė grėsmingai persisveria per prekystalį.

– Nereikėtų, eik tu, žinai kur!.. Man reikia kopjuterio!

Pardavėjas supratingai linksi.

– Laptops ir yra kompiuteris.

Uvė išsižeidęs spokso į jį demonstratyviai mygdamas pirštu policininko žibintuvėliu į prekystalį.

– Lyg aš nežinočiau!

Pardavėjas linkteli.

– Aišku...

Ir vėl tylą. Mažai kuo besiskirianti nuo tos, kokia stoja tarp dviejų revolveriais ginkluotų kaubojų, staiga sumojusių, kad revolverius juodu juk pamiršo pasiimti. Uvė ilgai stebeilija į dėžę, tarsi tikėdamasis, kad ši ką nors jam prisipažins.

– Kur čia klaviatūra išsitraukia? – burbteli galiausiai.

Pardavėjas zulina delnus į prekystalį, nervingai svarstosi nuo kojos ant kojos. Taip daro jauni parduotuvės konsultantai, suvokę, kad su klientu teks pasiterlioti gerokai ilgiau, negu tikėjosi.

– Ta prasme, čia klaviatūros nėra.

Uvė klausiamai kilsteli antakius.

– Nu! Ar aš nesakiau. Tai dabar reikės pirkti atskirai, ir dar už ŽVĖRIŠKUS pinigus!

Pardavėjas vėl pasikaso delnus.

– Ne, tai... kaip čia pasakius... klausykit: šis kompiuteris be klaviatūros. Jūs visas komandas duodate tiesiai ekrane.

Uvė nusikamavęs pakrato galvą, tarsi ką tik būtų savo akimis regėjęs, kaip ledų pardavėjas pirkėjo akivaizdoje aplaižo samtelį.

– Tai kur tu žmogus be klaviatūros? Juk pats supranti.

Pardavėjas giliai atsidūsta. Kaip žmonės, kurie stengiasi ramiai suskaičiuoti bent iki dešimties.

– Aišku. Supratau. Tokiu atveju sakyčiau, kad jums reikėtų pirkti ne šitą kompiuterį, o, pavyzdžiui, „MacBook“.

Uvės veido išraiška išduoda, kad jis nėra įtikintas. Švelniai tariant.

– Makbuką?

Pardavėjas viltinai linksi, tarsi ką tik pajutęs postūmį lemtingo persilaužimo link nepaprastai įtemptose derybose.

– Taip.

Uvė įtariai suraukia kaktą.

– Ar čia ta kažkokia neraliuota elektroninė skaityklė, apie kurią visi šneka?

Pardavėjas atsidūsta tarsi didvyris iš herojinio epo.

– Ne. „MacBook“ yra... tai yra... nešiojamasis kompiuteris. Su klaviatūra.

– Nu! – tuoj pat įširsta Uvė.

Pardavėjas linksi. Kasosi delnus.

– Ėėė...

Uvė apsižvalgo. Dėlioja dėžę iš vienos rankos į kitą.

– O tai geras daiktas, ar kaip?

Pardavėjas nuduria akis į prekystalį, išsiduodamas, kad bando nuslopinti impulsą susidraskyti veidą nagais. Paskui jo fizionomija staiga pražysta entuziastinga šypsena.

– Žinot ką? Einu aš pažiūrėsiu, gal kolega jau išsiaiškino su savo klientu, jis prieis ir jums parodys!

Uvė pažiūri į rankinį laikrodį. Papurto galvą.

– O tu žinai ką? Kad kai kurie iš mūsų turi ir kitų reikalų, ne tik stypsoti čia visą dieną ir laukti.

Pardavėjas skubiai linkteli. Paskui prapuola už prekystalio. Po kelių akimirkų grįžta su kolega. Kolega atrodo be galo džiugiai nusiteikęs. Kaip žmogus, dar nesukaupęs pakankamos parduotuvės konsultanto patirties.

– Sveiki! Kuo galėčiau padėti?

Uvė reikliai pabarbena smiliumi tarsi žibintuvėliu į prekystalį.

– Man reikia kopjuterio!

Šypsena kolegos veide pamažu blėsta. Jis nutaiso žvilgsnį, iš kurio matyti, kad pirmasis pardavėjas už tai atsiims.

– Aaaašku. Vadinasi, reikia „kopjuterio“, aha. Tai gal iš pradžių paeikim iki mūsų nešiojamųjų skyriaus, – kolega energija netrykštančiu balsu kreipiasi į Uvę.

Uvė dėbteli į jį.

– Nu! Tik nepersistenkit su tuo savo nešiojamu! Lyg aš nežinočiau, kas tas sušiktas liaptopas!

Kolega įteikliai linkteli. Jam už nugaros pirmasis pardavėjas sumurma: „Nebegaliu, einu pietų.“

– Pietų, kurgi ne, niekas jums daugiau ne galvoj, – purkšteli Uvé.

– Ką? – atsisuka kolega.

– Pie-tų! – artikuliuoja Uvé.

2

(Prieš tris savaites)

*Vyriškis, vardu Uvė,
tikrindamas apeina kvartalą*

Kai Uvė ir katinas pirmą kartą išvydo vienas kitą, buvo be penkių šešios ryto. Katinui Uvė iš pat karto nepaprastai nepatiko. Jausmas buvo išskirtinai abipusis.

Uvė kaip visada buvo atsikėlęs prieš dešimt minučių. Jam galvoj netilpo, kaip žmonės gali pramiegoti ir kaltinti žadintuvą, kad, girdi, neskambėjo. Uvė gyvenime nėra turėjęs žadintuvo. Jis pabunda be penkiolikos šešios, o pabudęs lipa iš lovos.

Virtuvėje jis įjungė kavavirę. Ši išvarvino lygiai tiek kavos, kiek kas rytą visus kone keturiasdešimt sublokuotų namų kvartale nugyventų metų jis išgerdavo su žmona. Vienas saikelis vienam puodeliui plus papildomas saikelis kavavirės indui. Nei daugiau, nei mažiau. Ir tokių dalykų žmonės šiais laikais nebemoka – išvirti žmoniškos kavos. O ar ne tas pats su rašymu ranka? Dabar, matai, viskas turi būti tik kopjuteriai ir espresso aparatai. Tik kur nueis tokia visuomenė, kurios nariai nei rašyti, nei kavos virti nebemoka? Ką? Štai ką jūs Uvei pasakykit.

Tuo tarpu, kol virė puodelis žmoniškos kavos, jis apsimovė mėlynas kelnes, apsivilko mėlyną striukę, įsispyrė į klumpes,

susikišo rankas į kišenes, kaip pratę pusamžiai vyriškiai, tik ir laukiantys, kada išvis niekam tikęs pasaulis juos nuvils. Paskui tikrindamas leidosi apie kvartalą. Tai jis darydavo kiekvieną rytą.

Jam žengiant pro duris, kaimyniniai sublokuoti namai dar dunksojo tylūs ir tamsūs. Taip ir žinojo. Ko norėt, šiame kvartale nė vienas nesistengs atsikelti anksčiau, negu reikia, Uvei nė sakyt nėra ko. Juk čia šiais laikais gyvena tik individualių firmų savininkai ir kitokie svieto perėjūnai.

Katinas, nutaisęs atsainią išraišką, tupėjo ant pėsčiųjų tako, vedančio tarp namų. Tiesa, kaip čia pasakius, toks ten ir katinas. Be vienos akies, ir uodegos tik pusė. Kailis šen bei ten išplikęs lopais, tarsi kas būtų išdraskęs delno didumo kuokštus. Kažin ar apskritai tą padarą katinu pavadintum, suabejojo Uvė.

Sunkiai treptelėdamas žengė porą žingsnių jo link. Katinas atsistojo. Uvė stabtelėjo. Taip jie kelias akimirkas stovėjo vertindami vienas kitą tarsi du mušeikos vėlų vakarą provincijos bare. Uvė svarstė, ar nepaleidus į padarą klumpės. Katinas, iš išvaizdos sprendžiant, keikė tą faktą, kad neturi klumpių, tad negalės duoti gražos.

– Škac! – subliuvo Uvė taip netikėtai, kad katinas krūptelėjo.

Gyvūnas atsitraukė per žingsnį. Žvilgsniu pamatavo pusamžį vyriškį ir jo klumpes. Paskui iš lėto pasiražęs apsigrėžė ir nukiceno. Nežinotų Uvė, pamanytų, kad pirma dar akis pavartė.

„Velnio padaras“, – pamanė, žvilgtelėdamas į rankinį laikrodį. Be dviejų minučių šešios. Snausti nėra kada, jeigu nenori, kad per katpalaikį susivėlintų inspekcija. Būtų gražu.

Taigi, kaip ir kiekvieną rytą, Uvė nužingsniavo tarp namų vedančiu pėsčiųjų taku stovėjimo aikštelių link. Stabtelėjo prie ženkle, informuojančio, kad automobilių eismas gyvenamųjų

namų teritorijoje draudžiamas. Reikliai spirtelėjo stulpą, ant kurio jis pritvirtintas. Ne dėl to, kad kreivai laikytųsi ar šiaip, bet kad geriau dėl viso pikto patikrinti. O Uvė – tokio sukirpimo žmogus, kad daiktų būklę tikrina paspirdamas.

Paskui išėjo į automobilių aikštelę, apėjo visas garažų eiles, žiūrėdamas, ar nė į vieną kas pernakt neįsilaužė, ar kokia vandalų gauja nepadegė. Ir ne dėl to, kad tokia negerovė būtų bent kartą ištikusi šią individualių sublokuotų gyvenamųjų namų teritoriją. Kita vertus, Uvė nė karto nėra praleidęs rytinio tikrinimo. Ir dabar tikrindamas tris kartus truktelėjo ir už savo garažo rankenos. Lygiai kaip kiekvieną rytą. Beje, garaže stovi jo nuosavas sabas.

Paskui paėjėjo palei svečiams skirtą aikštelę, kurioje laikyti automobilius leidžiama iki dvidešimt keturių valandų, ir nedideliame bloknotėlyje, kuris visą laiką striukės kišenėje, kruopščiai užsirašė visus valstybinės registracijos numerius. Palygino juos su valstybinės registracijos numeriais, kuriuos toje pačioje vietoje užsirašė praeitą rytą. Tais kartais, kai tie patys automobilių valstybinės registracijos numeriai Uvės bloknotėlyje kartodavosi kelias dienas iš eilės, jis pagal įprastą procedūrą parėjęs namo skambindavo transporto valdybai ir reikalavė transporto priemonės savininko duomenų. Juos išgavęs, skambindavo savininkui ir informuodavo, kad tas esąs niekam tikęs velnio neštas gyvulys ir beraštis. Ir ne dėl to, kad Uvei rūpėtų, kas tokie laiko mašinas svečių aikštelėje. Aišku, kad ne. Tiesiog grynai principo reikalas. Jeigu ant ženklo parašyta „dvidešimt keturias valandas“, tai ir laikyk dvidešimt keturias. Kaip atrodytų, jeigu visi, kas kur sugalvoję, ten ir laikytų ratus nuo ryto iki vakaro? Būtų netvarka. Ar tai Uvei naujiena? Visur prisigrūstų kaip silkių.

Tačiau šį rytą nė vieno tam teisės neturinčio automobilio svečių aikštelėje nepasitaikė, tad Uvė leidosi kasdieninio vizito į šiukšlių patalpą, ruošdamasis toliau fiksuoti pažeidimus.

Ir ne dėl to, kad tai būtų jo reikalas. Jis nuo pat pradžių balsu priešinosi prasimanymui, kurį gyventojų bendrijoje įvedė atsikraustėliai: girdi, visas atliekas reikia rūšiuoti iki panagių. Bet jeigu jau nuspręsta, kad reikia rūšiuoti, tai kyla ir poreikis, kad kas nors prižiūrėtų, ar rūšiuojama. Ir ne dėl to, kad kas Uvę būtų skyręs kuruoti šį barą, bet jeigu tokie kaip Uvė patys nesiimtų iniciatyvos, viskas virstų anarchija. Ar tai Uvei naujiena? Visur gulėtų priteršta.

Jis paspardė konteinerius. Nusikeikęs išžvejojo stiklainį iš stiklo konteinerio, sumurmėjo kažką apie nemokšas ir nusuko metalinį dangtelį. Stiklainį vėl įmetė į stiklo konteinerį, metalinį dangtelį – į metalo konteinerį.

Būdamas gyventojų bendrijos pirmininku, Uvė įvairiais griežtais metodais stengėsi pramušti, kad šiukšlių patalpose įrengtų stebėjimo kameras – siekiant užtikrinti, kad niekas nemėtytų nelegalių atliekų. Pasiūlymas, didžiam Uvės apmaudui, buvo nušvilptas, nes kitiems kaimynams nuo kamerų rodėsi „kažkaip nejauku“. Be to, ir vargas sandėliuoti susikaupusias vaizdajuostas. Nors Uvė dar ne kartą pasipiktinęs pabrėžė, kad tas, kurio „sąžinė švari“, neturi ko baimintis „tiesos“.

Praėjus dvejiems metams po to, kai Uvę pašalino iš bendrijos pirmininkų (Uvės žodžiais, sukėlė grynų gryniausią valstybinį perversmą), klausimas iš naujo tapo aktualus. Pasirodo, išrasta kažkokia naujamadė filmavimo kamera, įsijungianti nuo judesio jutiklių ir transliuojanti tiesiai į internetą. Taip laiške visiems rajono gyventojams džiugiai apreiškė naujoji valdyba. Kamera būtų galima stebėti ne tik šiukšlių patalpą, bet ir aikštelę, kad būtų išvengta chuliganiškų išpuolių ir įsilaužimų. Be to, vaizdo medžiaga automatiškai išsitrinanti po dvidešimt keturių valandų. Taip net nebūsiąs „pažeistas gyventojų asmens privatumas“. Norint iškabinti kameras, buvo reikalingas vieningas bendrijos narių sprendimas. Iš visų narių prieš balsavo vienas.

Mat Uvė nepasitikėjo *Internijatu*: jis rašydavo žodį didžiąja raide ir tardavo *-nijatas*, nors žmona nuolatos zirzdavo, kad reikia sakyti *-netas*. Kad jūs nesulauktumėt, kad šis žiūrėtų į Uvę, kai Uvė mes savo šiukšles. Per Uvės lavoną. Ir tuo valdyba įsitikino labai greitai. Taigi jokių kamerų taip ir neatsirado. Ir gerai, pamanė Uvė. Vis tiek jau geriau kasdien apeiti ir patikrinti. Kad žinotum, kas kur kada. Ir šiaip, kad susidarytų vaizdas. Juk bet kam aišku, ko čia nesuprasti.

Taigi, baigęs šiukšlių patalpos patikrą, jis, kaip ir kiekvieną rytą, užrakino duris ir dėl viso pikto truktelėjo rankeną tris kartus. Paskui atsigręžė ir pamatė dviratį, atremtą į dviračių saugyklos sieną. Nors aiškiai ir suprantamai kaip tik virš jo kabančiame ženkle parašyta: „Dviračius statyti draudžiama“. Šalia kažkoks kitas kaimynas buvo pakabinęs piktą ranka rašytą raštelį: „Dviračiams čia ne vieta! Išmok skaityti!“ Uvė sumurmėjo kažką apie idiotus, atidarė dviračių saugyklos duris ir įkėlęs pastatė dviratį į eilę, prie kitų. Užrakino saugyklą ir dėl viso pikto tris kartus truktelėjo už durų rankenos.

Paskui nuplėšė nuo sienos piktąjį lapelį. Jam be galo knietėjo valdybai pateikti siūlymą ir pareikalauti, kad ant šios sienos užkabintų gerai matomą ženklą: „Skelbimus kabinti draudžiama“. Matyt, žmonės jau mano, kad šiais laikais gali sau bimbinėti ir kreikti keverzones, kur tik šaus į galvą. Čia jums ne kokia skelbimų lenta, rupūs miltai.

Paskui Uvė nužingsniavo takeliu tarp namų. Sustojo šalia savojo, pasilenkė prie suklotų plytelių ir smarkiai patraukė šnervėmis ties siūlėmis. Myžalai. Dvokė myžalais. Pasipildęs patirtį šia įžvalga, jis atrakino duris, žengė į namus ir sėdo gerti kavos.

Išgėręs paskambino ir atsisakė laidinio telefono ir dienraščio. Sutaisė maišytuvą mažojoje vonioje. Įsuko naujus varžtus į verandos durų rankeną virtuvėje. Įtrynė alyva virtuvės spintelį stalviršius. Pertvarkė dėžes palėpėje. Išrūšiavo įrankius

sandėliuke ir perkėlė žieminės sabo padangas. Ir stovi atsistojęs.

Štai ir neturėjo gyvenimas taip susiklostyti. Ką daugiau Uvė gali pasakyti, nieko.

Lapkričio antradienio pavakarė, ketvirta valanda. Jis jau užgesino visus šviestuvus. Išjungė radiatorius ir kavavirę. Įtrynė virtuvės spintelės stalviršį alyva, nors asilai baldų parduotuvėje vienu balsu šaukia, kad tokių įtrinti nereikia. Šiuose namuose spintelių stalviršiai alyva įtrinami kartą per pusmetį, nesvarbu, reikia ar nereikia. Negi klausysi išsidažiusios kaip klounas mergiotės baldų parduotuvės savitarnos sandėlyje.

Jis stovi svetainėje dviaukščiame sublokuotame nuosavame name su pusaukščiu ir stebeilija pro langą. Pro šalį ristele prabėgo anas snobas, apžėlęs šeriais, kuriam apie keturiasdešimt ir kuris gyvena skersai gatvę. Andersas, matykit. Naujakurys. Uvė žino, pagyvens čia ne daugiau kaip ketverius penkerius metus, ir jau, žiūrėk, įsismelkęs į bendrijos valdybos narius. Žaltys. Ir mano, kad dabar visa gatvė jo. Atsikėlė čionai po skyrybų, kiek girdėt, permokėjo pasiutusią kainą. Nieko kito ir nelauk iš tokių išperų, atsigrūda, matai, ir kelia garbingiems žmonėms nekilnojamojo turto mokesčius. Tarsi čia būtų koks turčių kvartalas. Ir dar ką vairuoja, audi, Uvė pats matė. Galėjo ir nematęs susigaudyti. Individualių įmonių savininkai ir kiti prietrankos – tokie tik audi ir važinėja. Ko iš jų norėt.

Uvė susikiša rankas į tamsiai mėlynų kelnų kišenes. Reikliai paspardo grindjuostas. Sublokuotas nuosavas gyvenamasis namas didokas vienam Uvei su žmona, gal nė Uvė nesiginčys. Bet valda išmokėta. Nė kronos skolų. To garantuotai nepasakysi apie aną snobą. Šiais laikais vienos paskolos. Ar Uvė nežino, ką žmonės išdarinėja. O štai pats laikėsi grąžinimo terminų. Darė, kaip priklauso. Vaikščiojo į darbą. Nė dienos per visą gyvenimą nesirgo. Triūsė visuomenės labui.

Prisiėmė atsakomybę. O kas dabar atsakomybės imasi? Niekas. Šiais laikais tik kopjuteriai ir konsultantai, ir savivaldybės šulai, tik po pornoklubus šiaušti ir nelegaliai gyvenamąjį plotą pardavinėti žino. Mokesčių rojų ir akcijų paketą jiems duok. O dirbti niekas nenori. Pilna valstybė žmonių, kurie nieko daugiau ir neveikia, kaip tik eina pietų.

– Pačiam bus pats tas, ramiai pabūsi, – taip vakar pasakė Uvei.

Prieš tai – kad „susidarė darbų stoka“ ir kad „senesnioji karta užleidžia vietą jaunesniajai“. Trečdalis šimtmečio toje pačioje darbovietėje, o jie Uvę šitaip išvadino. Šūdina „karta“. Nes dabar visiems vos per trisdešimt, apsitempę per siauras kelnes ir žmoniškos kavos nebegeria. Ir atsakomybės kratosi. Kur tik pasisuksi, vyrai figūriškai išpešiotomis barzdomis, darbovietes keičia kaip pirštines, žmonas keičia, automobilių markes keičia. Paprasčiausiai. Tik pasitaiko proga, ir iškart.

Uvė piktai pažvairuoja pro langą. Snobas bėgioja ristele. Ir nepasakytum, kad bėgimas ristele draskytų Uvei akis, anaip-tol. Uvei nei galvoj, nei uodegoj, kad žmonės ristele bėgioja. Jam tik vienas dalykas neaišku, kam reikia burbulą iš to pūsti. Šypsosi nosį užrietę, sakytum risnodami plaučių emfizemą gydytų. O iš tikro greitai eina arba lėtai bėga – štai kas tas jų bėgijimas ristele. Sueina keturiasdešimt, ir tuoj trimituoja visam pasauliui, kad veltui duoną ėda. Ir kuriems galams einant bėgioti rengtis kaip nepilnametei gimnastei iš Rumunijos. Pasigėdytų, kas liepia atrodyti kaip nacionalinei olimpinei irkluotojų rinktinei, nors tik be tikslo tursens tris ketvirčius valandos.

Ir dar, matykit, paną įsitaisė. Snobas. Dešimt metų jaunesnė. Blondinė liurbė, taip ją Uvė ir tevadina. Vaikšto po kvartalą svirduliuodama kaip girta panda, pasilipusi ant aukščiausių pakulnių kaip ant atsuktuvų, išsidažiusi kaip klounas ir

su lėkščių didumo akiniais nuo saulės. Nė nesuprasi, akiniai čia ar šalmas. Ir dar tokį mažą, rankinukinį, padarą laiko. Tas laksto be pavadėlio, loja be priežasties ir myžčioja ant plytelių palei Uvės namą. Jinai mano, kad Uvė nepastebi, bet pro Uvės akis niekas nepraslysta.

O neturėjo gyvenimas į tai išvirsti. Kaip sau norit.

– Pačiam bus pats tas, ramiai pabūsi, – taip jam vakar pasakė darbe.

Štai ir stypso Uvė pas alyva įtrintą spintelės stalviršį. O neturėtų tokiems dalykams laiko užtekti paprastą antradienį.

Jis pažvelgia pro langą į tokį pat namą priešais. Atseit šeima su vaikais atsikraustė. Užsieniečiai, kiek Uvė susigaudė. Tiesa, dar neaišku, koku automobiliu jie važinėja. Reikia tikėtis, kad bent ne audi arba dar blogiau – kokia japoniška.

Uvė linkteli pats sau, tarsi ką tik būtų pasakęs ką nors to-
kio, kam itin pritaria, itin. Pakelia galvą į lubas didžiajame kambaryje. Šiandien čia įsuks kablį. Ir ne bet kokį, pasakysiu jums. Paprastą sušiktą kablį tau įsuks kiekvienas informatikas su trijų raidžių diagnoze ir tokiu unisekso nertiniu, kur visi dabar vaikšto. Bet Uvės kablys bus tvirtas kaip uola. Įsuks taip kietai, kad kai griaus šitą trobą, kablys liks paskutinis nekritęs bastionas.

Po kelių dienų čia skeryčiosis koks snobas nekilnojamojo turto agentas su kaklaraiščio mazgu didumo sulig naujagimio galva ir skies apie „renovacijos potencialą“ ir „naudingą plotą“. Daug ko tokie galės pripliaukšti apie Uvę, bet nė vieno blogo žodžio apie Uvės kablį. Tegu nemano.

Didžiajame kambaryje vidury aslos stovi mažoji Uvės dėžė su pravarčiais daikteliais. Taip sudalytas visas namas. Visi daiktai, kuriuos perka Uvės žmona, yra „dekoratyvūs“ arba „simpatiški“. Visi daiktai, kuriuos perka Uvė, praverčia. Tai daiktai, atliekantys tam tikrą funkciją. Jis juos laiko dviejose skirtingose dėžėse: didžiojoje pravarčių daiktų dėžėje ir ma-

žojoje pravarčių daiktų dėžėje. Čia – mažoji. Su varžtais, vini-
mis, veržliarakčiais ir panašiai. Žmonės dabar nebelaiko daik-
tų, kurie gali praversti. Žmonės laiko visokio mėšlo. Batų per
dvidešimt porų – o kur batų šaukštas, užmušk, nežino. Namai
pilni mikrobangų krosnelių ir plokščio ekrano televizorių, bet
nori – tu jiems mėsininko kirviu grasink, o doro betono kaiš-
čio po ranka neatsiras.

Uvė savo pravarčių daiktų dėžutėje turi atskirą skyrių vien
betono kaiščiams. Štai stovi ir žiūri į juos, tarsi būtų šachmatų
figūros. Kai kalba pasisuka apie betono kaiščius, viena aišku:
Uvė nėra skubotų sprendimų šalininkas. Reikia leisti sprendi-
mui subręsti. Kiekvienas mielas kaištis – tai procesas, ir ma-
žiausias iš jų turi paskirtį. Žmonės šiais laikais jokios pagar-
bos neberodo paprastam funkcionalumui, šiais laikais viskas
turi būti tik dekoratyvu ir per kopjuterį, vienas Uvė viską daro
taip, kaip tokie dalykai darosi.

– Ramiai pabūsi, – taip jie darbe pasakė, atėję pas jį į kabi-
netą pirmadienį. Girdi, nenorėjom pradėti kalbos penktadie-
nį, kad nesugadintume savaitgalio.

Bus dabar pačiam proga ramiai pabūti, pasakė. Ką jie išma-
no, koks jausmas, kai atsibundi antradienio rytą ir nebeturi
jokios paskirties. Ką jie su savo internijatais ir espresais išma-
no apie atsakomybę?

Uvė užverčia akis į lubas. Žiūri prisimerkęs. Nutaria, kad
reikės gerai nutaikyti kablį, į patį centrą.

Jis stovi užčiuopęs pačią daiktų esmę, bet mintis be ceremoni-
jų pertraukia išstėtas džeržgimas. Mažai skirtusi garsas, jeigu
peraugėlis kerėpla, tarkim, bandytų japonišką mašiną su prie-
kaba įvairuoti atbulą, bruoždamas visą išorinę individualaus
sublokuoto gyvenamojo Uvės namo sieną.